

i Dag, at de ny Takster ogsaa ville medføre en Nedgang i Betalingen for en Del af de telefonerende. Det maa jo indrømmes, og jeg tror ikke, at det vil blive saa ganske faa, som ville nyde godt af Takstnedsættelsen. Men paa den anden Side staar det fast, at Forretningsfolk ikke ville høste Fordel af de ny Takster. Det vil blive dyrere for dem end hidtil at bruge Telefonen. Jeg lægger nu ikke Vægt paa disse Eksempler, man fremfører paa, at denne eller hin Forretningsmand vil komme til at betale 1,500 Kr. eller mere om Aaret for sin Telefon. Heller ikke paa det afskrækkende Eksempel, at en enkelt Bruger af Telefonen vil komme op paa en Merudgift af 4,000 Kr. om Aaret. Disse Eksempler synes mig lidet overbevisende, thi er der Brugere, som virkelig ville komme saa højt op, saa viser det, at de bruge Telefonen i en ganske overordentlig Grad, og i saa Fald synes det mig ganske billigt, at de ogsaa betale mere end dem, som bruge den meget mindre. Den Side ved de ny Takster tror jeg man maa erkende for at være en god Egenskab, idet Betalingen kommer til at rette sig efter Brugets Omfang. Det er den, som man har sagt, demokratiske Egenskab ved de ny Takster, der ikke maa miskendes, men de ny Takster pege kun i den rigtige Retning; den gode Tanke udføres ikke tilstrækkeligt. Thi naar saaledes de mindre Brugere komme til at betale gennemsnitlig mere, end de betale nu, er det en ringe Trøst for dem, at de større maa betale saa meget mere. Det tror jeg er en Hovedtanke mod de ny Takster, at selv de mindre Forbrugere, selve Mellemlassen af Forretningsfolk, maa føle sig brøstholdne ved Taksterne af 20de Februar. Men, som sagt, at man er kommen ind paa at regulere Betalingen efter Omfanget af Brugen, der gøres af Telefonen, tror jeg maa erkendes for et Fremskridt. Som antydtes af den højtaerede Indenrigsminister, har denne Ordning ogsaa det Fortrin, at det bliver lettere at faa Adgang til Telefonen, naar man saa at sige ryddeligjør Linierne ved at sætte en Betaling pr. Samtale. Det er nu ofte saaledes, naar man skal telefonere ud paa Sjælland, at man maa vente ikke saa kort Tid, inden man kan faa Adgang til at telefonere, og det har jo netop i disse Forhold særlig Betydning, at man ikke skal vente for længe. Det er ofte Nyttens af Telefoneringen, at man uden for langt Opdold kan komme til at bruge den. Jeg maa derfor være enig med den ærede Ordfører, for saa vidt han gjorde gældende,

at man ved de ny Takster er kommen i Strid med de Forudsætninger, der for alle laa til Grund for Telefonloven af 11te Maj 1897. Jeg betragter det som et Fremskridt, at man har indført Betaling for Samtale under visse Omstændigheder, men jeg finder, at man er begyndt med alt for høje Takster eller, at det i alt Fald burde have været ordnet saaledes, at den store Klasse af mindre Forbrugere ikke kom op paa en højere Betaling, end den hidtil har ydet. Maa jeg i denne Forbindelse nævne en stor Forbruger, der staar os alle meget nær; jeg kan ikke indse, hvorledes dens Forhold vil blive efter de ny Taksters Ikrafttræden. Det er Rigsdagen. Jeg antager, at Rigsdagen maa gaa ind under A. Klasse 3: Telefonforbindelse til Hotel, Gæstgivergaard, Restauration, Kafe, Forenings-, Klublokale og lignende Lokalteter, i hvilke et større Antal Personer have Adgang til at benytte Telefonapparatet. Prisen er her 180 Kr. aarlig. Saa længe Rigsdagens Medlemmer kun telefonere til Kjøbenhavn og Frederiksberg, gaar alt meget nemt, men naar Medlemmerne ønske — hvad jeg antager, ofte er Tilfældet — at telefonere uden for Kjøbenhavn, hvilken Ordning vil man saa træffe? Der skal betales for hver Samtale. Hvorledes Selskabet da vil kontrolere disse Samtaler, ved jeg ikke, men jeg antager dog, at det vil kunne indrettes paa en tilfredsstillende Maade. Kan det saa være Meningen, at Rigsdagen skal skrives som Skyldner for alle de Samtaler, dens Medlemmer føre med Personer uden for Kjøbenhavn og Frederiksberg? Det vil i saa Fald blive, om ikke et stort, saa dog et Tillæg til Diæterne. Den Gang de ny Takster blev offentliggjorte, opfattede jeg dem straks saaledes, at der kun var Tale om Maksimaltakster, saaledes at Selskabet fik et Middel, hvorved det kunde værges sig imod, om man vil kalde det saa, Misbrug af Telefonerne. Thi det kan jo ikke nægtes, at i mange Tilfælde telefonere Folk i Mangel af bedre Anvendelse af deres Tid, hvor det altsaa ikke er noget nyttigt Formaal, der søges fyldestgjort gennem Telefoneringen. Det gaar her ligesom i tidligere Tid, naar man skulde telegrafere og havde 20 Ord pr. Telegram. Naar man da havde faaet nedskrevet Telegrammet, og der var Plads til flere Ord, spekulerede man paa, hvad man saa kunde udfylde Telegrammet med, thi man havde jo Lov til at gaa til de 20 Ord. Paa samme Maade gaar det ofte med Telefoneringen; naar man har Telefon, telefonerer man